

ЛОРЪНС ТРИЙТ „Н“ КАТО НОЖ

Превод от английски: Борис Миндов, 1988

chitanka.info

Инспектор Мич Тейлър от отдел „Убийства“, седнал пред бюрото срещу лейтенанта в малкия му кабинет, погледна още веднъж жалбата, изпратена от Пети участък. Ставаше въпрос за влизане чрез взлом, адресът беше на Харт Терас, а останалото нямаше значение. Мич смяташе, че вероятно е имало опят за обир или пък някой пияница е объркал къщата, влязъл е там в три часа сутринта и се е блъснал в мебелите. Все пак, каквото и да се бе случило, според лейтенант Бил Декър, то страшно изплашило мистър и мисис Артър Пейс и те кръщели до бога, че не им била осигурена полицейска закрила.

— Нашите хора не успяха да открият нищо — каза Декър, — тъй че е по-добре да отидем там и да покажем на тези хора на какво сме способни. Ние си служим с най-новите методи, с най-съвършената апаратура и всеки служител в отдел „Убийства“ е специалист. Инспектор Тейлър, имам ви пълно доверие. — И лейтенантът се облегна назад с явно самодоволен вид, сякаш очакваше Мич да преглътне тази глупост и да отдаде чест или нещо подобно.

— Аха — обади се Мич. — Да поддържаме реномето си пред обществото, а?

Той знаеше добре как става тази работа. Задаваш куп въпроси, споменавах два-три пъти за дактилоскопични отпечатъци, отмъкваш някакъв боклук, който ще послужи за улика, и заявяваш, че ще го занесеш в лабораторията. Приключваш малко след четири и се връщаш в полицейското управление, където оставаш в стаята на дежурния до пет и после си отиваш вкъщи. Ти си полицай, правиш впечатление на гражданите и всички са доволни.

Ето защо Мич отиде там с колата си. Щом две деца го забелязаха, слезе, разтвори сакото си и се престори, че за по-удобно намества пистолета си в кобура. Така бързо щеше да се разчуе, че тук има граждански детектив, дошъл да разпитва.

След като заключи колата си, постоя там няколко секунди — широкоплещест мъж, среден на ръст, с тъмни очи, които виждаха всичко наоколо, а то не беше много. Само редица прилепени една до друга къщи навътре в улицата и деца, които играеха предимно на тротоара. Гаражите не се виждаха, тъй като входовете им бяха откъм задната уличка. Всеки би могъл да се промъкне на тази уличка, без да го забележат, стига да се движи близо до вратите — само че в такъв буржоазен квартал само някой глупак би си направил този труд.

Мич имаше адреса на семейство Пейс и щом влезе, дребничката, симпатична, вбесена хала на име Уини Пейс се развилня. Тя насили полицейското управление, градската администрация и неколцина от съседите си, а после взе да учи Мич какво трябва да прави. Той просто я изчака — с надежда да се поуспокои, макар че не изглеждаше много вероятно да стане това. Кажиречи, единственият начин да се отърве от нея беше, като ѝ отвлече вниманието — и той успя, защото подуши нещо изгоряло и ѝ каза:

— Кейкът ми! — изпищя тя и хукна към кухнята.

Върна се усмихната и се разсипа да му благодари. Изглежда, че специалитетът ѝ беше кейк с шоколадова глазура и малинова пльнка — точно това правеше сега. Съжаляваше, че кейкът още не е готов, Мич също съжаляваше. Той ѝ даде един малък съвет за правене на кейк — бе го научил от жена си Ейми. След това зарзправя за полицейската работа и колко трудна е тя и много скоро накара тази Уини да му се подчинява безпрекословно. Когато си тръгна, тя заяви, че иска непременно той да се заеме с разследването — имала му пълно доверие.

Мич сметна, че е изпълнил възложеното му от лейтенанта поръчение. Все пак беше малко рано да сложи точка; ако се явеше в управлението толкова скоро, можеше да получи нова задача, затова Мич реши да поговори с двама-трима от съседите. Което и стори, но не научи нищо особено, освен че Уини Пейс е ужасна драка. Още не беше измислено нещо, което тя да не може да направи, и на Мич му писнаха ушите да слуша. За да се посъвземе, той застана на тротоара и се заоглежда безцелно. Внезапно чу писък, Уини изхвъркна от къщата си и се втурна право към него.

— Мистър Тейлър! — крещеше тя, съвсем запъхтяна от пробяганите петдесет крачки. — Мистър Тейлър... убийство... бързо... по-добре да влезете... той може да е още там!

— Успокойте се — рече Мич. — Само ми кажете кой и къде.

Тя посочи номер 18 от другата страна на улицата.

— Там... побързайте... вървете бързо... застреляйте го!

Мич се обърна кръгом. Видя номер 18 и забеляза няколко жени, които изскачаха от домовете си и тичаха към тях, сякаш Уини им бе дала сигнал за бунт. Той се обърна отново към нея и каза:

— Слушайте. Да бъдем наясно. Вие мислите, че убиват някого, така ли?

— Видях я... цялата окървавена.

— Коя видяхте и къде?

— Вървете — изпищя тя. — Направете нещо!

На Мич се стори, че когато Уини изскочи от къщи, целият квартал я последва. И ако не внимаваше, можеше да бъде нападнат от цяла тайфа жени, които вече се въртяха около него и питаха за какво е тази врява.

За да има време да помисли, той извади бележника и молива си и надраска нещо. Трябваше да каже на Уини да се обади в полицията и да им предаде да пратят радиофицирана кола, за да блокират задната уличка. После щеше да се заеме с входа и всеки, който бе вътре, щеше да попадне в капана.

От друга страна, направи му впечатление, че слънцето грее право във външния прозорец на номер 18, тъй че как би могла Уини да види каквото и да било, като само едно ъгълче оставаше в сянка? И дори да бе забелязала нещо, защо е толкова уверена, че става въпрос за убийство? Трябва да е имала телескоп или нещо подобно.

Разсъждавайки така, всичко му стана ясно. Това беше лъжлива тревога, ако изобщо някога му се бе случвало такова нещо, и сега му се удаваше възможност да постъпи като примерен полицай — да защити гражданите и да се справи с положението, както се полага. Но първо трябваше да прекрати врявата на тези възбудени жени, които му бръщолевеха на главата.

— Добре де, стига! — каза той и махна с ръка, за да ги накара да млъкнат. — Стойте тук, докато оправя работата. Не искам никой да пострада.

Това ги усмири и той изопна рамене, пресече улицата и тръгна към номер 18. Натисна звънеца, почака две-три секунди, после опита бравата. Вратата не беше заключена и я отвори.

Направи две-три крачки вътре и се прозина. Нямахше с кого да говори и какво да върши, освен да огледа къщата, след това да излезе навън и да съобщи, че всичко е наред. Някак му беше жал за Уини и се питаше как ли ще се измъкне тя от това положение, без да я освиркат.

Само че освиркването не се състоя — защото когато стигна до средата на стаята, забеляза една жена, която лежеше на пода пред

кушетката.

Беше блондинка, без дрехи — съвсем гола. Краката ѝ бяха позавити с измачкано одеяло, от гърдите ѝ стърчеше зелена дръжка на нож и бе цялата окървавена.

Мич стоеше като закован и оглеждаше стаята педя по педя, за да не пропусне нещо. Възглавниците на кушетката не бяха разместени и всичко си беше на мястото. Единственото необичайно нещо в стаята бе вторият нож. Той лежеше на една масичка до кушетката и приличаше на оня, с който вероятно е била убита тази жена. Но какво, по дяволите, търсеше тук кухненски нож? И защо два?

Имаше нещо нередно и Мич се намръщи, приближи се до трупа и едва не прихна да се смее. Защото блондинката беше пластмасов манекен в естествени размери; усети миризма на доматиен сок, а ножът се оказа само дървена дръжка, която някой бе прикрепил с лейкопласт.

— Излез! — подвикна той. Гласът му, тънък тенор, звучеше някак зловещо тук. Той повтори по-тихо: — Хайде! Зная, че си тук.

Това подействува. Чу шум, обърна се кръгом и видя висок младеж с кльоцави рамене и лице с изострени черти, който влезе, олюлявайки се, от задната част на къщата, където бе кухнята. Размахваше празна бутилка от уиски и дори не можеше да върви по права линия.

— Кой си ти? — попита Мич.

Младежът изхихика.

— Приятел на семейството. А ти кой си?

Мич показва значката си.

— Инспектор Тейлър — каза той. — А сега да се разберем. Кой си ти и какво е това?

— Глупава шега. Извинявам се.

Мич пристъпи към него и грабна бутилката от уиски. Младежът бе разлял съдържанието ѝ по целия си костюм и беше толкова уплашен, че дишаше на пресекулки и вонеше на алкохол.

— Ти не си пиан — каза Мич. — Стига си разигравал комедия, ами дай да видим документите ти, пък после ще ми разкажеш какво е станало.

Човекът имаше шофьорска книжка на името на Норман Кадисън и служебна карта, на която се четеше: „Ателие Кадисън — дизайн и аранжиране на витрини“, тъй че дотук нямаше нищо нередно.

— Как се вмъкна вътре? — попита Мич.

— През гаража. Вкарах колата си и се изкачих по задната стълба. Задната врата беше отворена.

Както и входната врата, помисли си Мич и се запита защо хората имат ключалки на вратите си, като не ги използват.

— Кой живее тук? — запита той.

— Семейство Гроуган. Джулиъс е счетоводител. Жена му — тя се казва Айрийн — работи в магазин за дрехи.

Мич отиде до телефона, потърси името на Джулиъс Гроуган в указателя и установи, че живее на този адрес и има служебен телефон в центъра на града. Мич набра служебния номер и един глас му каза, че разговорът се записва и може да предаде съобщение.

С ръмжене Мич затвори телефона и се обади в магазина, където според Кадисън работеше Айрийн Гроуган. Наложил се да чака две-три минути, преди един тънък весел глас да произнесе:

— Да? На телефона мисис Гроуган.

Мич погледна манекена и си каза, че може би същото лице се намира от другия край на жицата.

— Полиция — рече той. Окоито ѝ не мигна, тъй като лицето беше от пластмаса. — Намираме се във вашата къща — продължи той — и открихме един човек, който твърди, че се казва Норман Кадисън. Познавате ли го?

Стори му се, че мисис Гроуган се поколеба, а когато отговори, гласът ѝ потреперваше:

— Да, разбира се. Той е приятел на съпруга ми и мой. Защо? Нещо лошо ли се е случило?

— Как изглежда?

— Висок и доста слаб. Има черна коса и кестеняви очи. Защо? Какво има?

— Просто проверка — отвърна Мич и затвори телефона.

Кадисън се хилеше.

— Доволен ли сте сега? — попита той.

— Ни най-малко — каза Мич.

Той погледна покрай Кадисън и видя половин дузина жени, залепили носове на външния прозорец. Те дишаха в стъклото, което вече бе запотено, и, разбира се, Уини беше в центъра на групата.

Мич им обърна гръб.

— Отде дойде това? — попита той, като кимна към голата фигура.

— Един от манекените, който направих за магазин за дамско облекло. Повреди се. — Той вдигна одеялото и го захвърли на кушетката. И двата крака на манекена бяха отчупени. — Затова го донесох тук.

— Защо?

— Прилича на Айрийн. Помислих, че ще ѝ хареса страхотно.

— Ъ-хъ — каза Мич. Сега се увери, че този манекен изглеждаше точно като нея. — Отде взе ножа? — попита той.

— От кухнята.

— А защо ти е другият нож?

— Опитах се да махна острието, но не можах да го отчупя, затова оставих ножа на масата и взех друг. Вторият ми свърши работа.

— Шегуваш ли се? — каза Мич. Цялата тази работа понамирисваше, а и приказките на Кадисън не обясняваха нищо. Ала Мич нямаше в какво да обвини Кадисън, тъй че какво би могъл да направи?

— Можеш да си вървиш — заяви Мич. — Вземи това нещо и се омитай от къщата.

— Ами ако не искам?

— Ще искаш — рече Мич.

Кадисън сви рамене, вдигна манекена и го помъкна към гаража долу. След като той замина с колата си, Мич заключи вратите, върна се в къщата и излезе през входната врата.

Уини и тайфата ѝ продължаваха да чакат. Все едно че Мич беше кинозвезда; всички тези жени се втурнаха към него, само че вместо да го молят за автограф, желяеха да научат кой е бил вътре, какво е казал и как Мич си обяснява донасянето на манекена. Той заяви, че има някои хрумвания за случая, но всъщност нямаше такива, а после попита Уини как е открила станалото.

— Гледах от прозореца на горния си етаж — заяви тя предизвикателно. — С бинокъл.

— Защо?

— Защото на Айрийн Гроуган не ѝ е мястото тук, в този квартал. Искаме да се махне.

Уини смяташе, че жената на Гроуган е уличница и се развява с чужд мъж, та те всички искат да ѝ видят гърба. Това не засягаше Мич, само че останалите дами го притискаха от всички страни и се държаха така, сякаш се готвеха да линчуват него вместо жената на Гроуган, ако не оставеше на мира Уини. Той направи, както се казва, стратегическо отстъпление и бе доволен да се измъкне от квартала и да се върне в полицейското управление, където се почувствува в безопасност. Докладва на лейтенанта за случая.

— Смахната работа — завърши Мич. — Глупава женичка, а? Декър прихна да се смее.

— Драги! — възкликна той. — Ти наистина правиш голям въпрос от едно обикновено разследване! Но какво стана с доматения сок? Накара ли оня да почисти?

Мич си направи оглушки. Той не можеше да разбере дали лейтенантът се шегува, или пък това беше едно от поредни му избухвания, които никога не бяха без причина.

— А ти какво мислиш? — попита Мич.

— Глупаво — отговори Декър, — но не е шега. Първо бих искал да поговоря с Гроуган.

И набра номера му. Записващото устройство се включи и той предаде на Гроуган да се обади още на сутринта в полицията.

На вечеря Мич разказа на Ейми за случая с манекена и както ставаше понякога, тя вече знаеше всичко.

— Кадисън се е опитвал да я убие — каза тя. — Ясно е като бял ден.

— Да я убие ли? — учуди се Мич. — Как си го представяш?

— С карфици. Както се прави вуду^[1] — чела съм всичко за това. Измайсториш някакво изображение на врага си, набодеш го с карфици и той умира.

— Страхотен начин за извършване на убийство — каза Мич. — И то с карфици!

— Но дава резултат — рече Ейми весело. Мич я изгледа втренчено, а тя добави: — Е, така съм чела.

— Ъ-хъ — рече Мич. Безспорно той бе спечелил този рунд.

В същия момент телефонът извъня. Беше дежурният, който му съобщаваше, че на Харт Терас 18 има убийство. Една жена е намушкана с нож.

Мич затвори телефона и загледа тъпо Ейми.

— Май си права — рече той. — Дава резултат.

Пред къщата на Гроуганови имаше навалица и улицата беше блокирана от полицейски коли, както е обичайно. Един униформен полицай въведе Мич вътре и той завари Джъб Фрийман, най-способния лаборант, който вече работеше. Единствената разлика между онова, на което Мич се бе натъкнал следобед, и това, което виждаше сега, бе, че този път и трупът, и ножът бяха истински, че този път трябва да е имало борба.

Джъб, който претърсваше стаята и се хилеше така, като че имаше рожден ден, каза:

— Здравей, Мич. Шефът те търси. Той е там отзад, в кухнята.

Лейтенантът и Банкхарт стояха до печката и гърбовете им закриваха някой, който бе седнал до кухненската маса. Когато Мич влезе, Декър се отдръпна и ето ти го Кадисън — свил се на един стол и изглежда като болен.

Декър рязко запитва:

— Този ли си заварил тук днес следобед?

— Същия — отговори Мич.

Гласът на Декър прозвуча рязко:

— Кажу ми, Кадисън. Разкажи ми, каквото разправи и на нас.

— То е самата истина — рече Кадисън нервно, обръщайки се към Мич. — Отидох си направо вкъщи... знаете, че е така. Нали ме видяхте. Бях разстроен, та...

— Разкажи ми точно — рече Декър.

Кадисън преглътна с усилие.

— Върнах се в ателието си и се опитах да поработя и тогава — трябва да е било към шест и половина — телефонът иззвъня. Беше Айрийн. Прошепна: „Ела бързо, трябваш ми.“ Разбрах, че е в опасност, затова дойдох право тук и намерих... — Той поклати глава, като едва си поемаше дъх. — Беше ужасно. Веднага се обадох на полицията. Аз...

— Защо я уби? — попита Декър.

Това беше обичайният въпрос. Кадисън облещи очи и измънка:

— Не, не! Защо ще я убивам. Не нея!

Полицията си има установен ред за разследване на убийства и екипът на Декър го спазваше строго. Лейтенантът ръководи хората и

решава кои какво да прави. Никой не се доближава до трупа, докато съдебният лекар не си свърши работата и не съобщи онова, което вече е много добре известно. Този път той съобщи, че смъртта на жената се дължи на рана с нож, който е пронизал сърцето, че тя е умряла около шест часа, плюс-минус един час.

Междувременно Арт Хандлър прави снимки на трупа, на помещението и на всичко друго, за което се сети. Джъб събира веществени улики и ръси прах, за да търси пръстови отпечатащи. Две-три момчета шетат из квартала и се мъчат да установят дали някой е бил видян да влиза или да излиза от къщата, по кое време, как е изглеждал той или тя и прочие. Прилича на риболов.

Освен това се нахвърляш върху този, който е съобщил за престъплението, и върху всеки друг, който е познавал покойната или е бил замесен в някакви по-раншни събития. А това вече включваше и Уини.

Мич я разпита, но тя не бе ходила на горния етаж да наблюдава къщата на Гроуганови. Не и тогава. А е могла да види едно истинско убийство и да улесни работата на полицията.

— Нямах време да разглеждам — заяви тя. Ядосваше се на себе си, че бе пропуснала случая. — Бях в кухнята. Късно следобед децата ми дойдоха с няколко приятелчета и изядоха шоколадовия кейк до трошица. Нищо не остана.

— Съпругът ви прибра ли се?

— Да. Закъсна малко, разказах му за кейка и се посмяхме. След това приготвих вечерята и тъкмо се хранехме, когато чух първата полицейска кола.

Съпругът потвърди думите ѝ, а Мич остави двамата и се върна в Гроугановата къща. Трупът бе изнесен, Кадисън бе тръгнал да погостува на градския затвор за една нощ, а Декър кипеше от яд, защото Гроуган не се бе явил и никой не можеше да го открие. Не бе дал сведения за записващото устройство, никому не бе казал къде отива, а, изглежда, той бе ключът на цялата тази бъркотия.

Появи се около единайсет часа вечерта. Беше дребен блед човек с торбички под очите и прекалено голям нос. Навалицата навън вече му бе казала какво се е случило и той изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне.

— Имам болно сърце — каза плахо. — Докторът ми даде някакви таблетки. Не е зле да ги взема.

Лейтенантът се съгласи.

Банкхарт — едър, грубоват здравеняк — кимна. Той знаеше какво иска лейтенантът: следи този и не го изпускай от очи.

Десет минути по-късно лейтенантът разпитваше Джулиъс Гроуган, а Мич и Банкхарт наблюдаваха. Полуизлегнал се на кушетката в кабинета на горния етаж, той говореше с тих, уморен глас.

— Бях в магазина на Норис — каза Гроуган. — На всеки три месеца преглеждам счетоводните им книги и изчислявам данъците им. Ходя там следобед, оставям колата си на паркинга зад магазина и работя в един малък кабинет с изглед към паркинга. Около седем часа едно момче ми донася кафе и сандвичи. Нахранвам се там и оставам, докато свърша работата си. Така беше и онази вечер, просто излязох и тръгнах с колата си към къщи. Това е всичко.

— Каква, застраховка за живот имате? — попита Декър.

— За петдесет хиляди — отвърна Гроуган.

Нещо проблесна в главата на Мич и отговорът на следобедната загадка излезе наяве. Кадисън е подготвял сцената на убийството за Гроуган. С това болно сърце било петдесет на сто сигурно, че когато си дойде вкъщи и види проснат там манекена, ще си помисли, че е жена му и ще припадне от шока. Оставало е само едно: да не му позволяват да се докосва до лекарството си.

Айрийн също трябва да е имала пръст в тази работа и когато Кадисън ѝ казал, че Мич е развалил плана им, тя решила все пак да го изпълни, като влезе в ролята на манекена, за да уплаши Гроуган до смърт. Но се получила засечка — някой влязъл и извършил истинско убийство.

Кой?

Може би Кадисън, макар че не е имал явна подбуда. Не е изключено да е била някоя от ревнивите съпруги, като Уини например, само че по това време тя тъпчела децата с шоколадов кейк, а после приготвяла вечеря. Може би Гроуган, ако успееш да направят на пух и прах алибито му. Или пък някой друг. Мич не знаеше.

Беше много късно и лейтенантът прекрати работата за тази нощ, тъй че Мич забрави за случая и се прибра вкъщи. Както винаги, спа отлично.

На сутринта Декър свика съвещание в стаята на оперативния състав. Той мислеше горе-долу като Мич и имаше същите причини. Екипът си чеса езиците известно време и някои от момчетата се обзаложиха кой я е убил. Банкхарт спомена, че Айрийн се е обадила шепнешком по телефона на Кадисън. Баленки заяви, че това хич не му се вижда убедително — Кадисън сигурно го е измислил. Мич каза, че му звучи като басня, но ако предположим, че е вярно? Тогава? Може наистина да се е обадила Айрийн, възможно е да е бил убиецът. Няма как да установиш самоличността на човека по шепота му, нали?

Известно време предъвкваха този въпрос, докато най-сетне лейтенантът закри съвещанието и разпредели задачите. На Мич се падна да провери алибито на Гроуган; това сигурно щеше да му отнеме цял ден, а и трябваше доста да се порови.

Той отиде с колата си в магазина на Норис и набързо разпита собственика, нощния пазач и момчето, което бе занесло сандвичи на Гроуган. Поначало всичко изглеждаше правдоподобно. Колата на Гроуган е била видяла на паркинга и стояла там от два часа следобед до десет и половина вечерта. Той бил в кантората, когато момчето му донесло вечерята, и нищо не доказваше, че е напускал помещението. И все пак...

За да добие, така да се каже, непосредствена представа, Мич влезе в уютния малък кабинет, където Гроуган бе работил. Никой не бе прибрал кафеника, нито обвивките на сандвичите, а данъчните формуляри все още се търкаляха по цялото бюро. Загледан в тях, Мич се чудеше що за човек е бил тоя, който е преседявал на задника си по осем часа на ден и само е събирал, вадил и умножавал числа. Ужасен начин да прекараш живота си.

Мич взе един от формулярите. Той никога не е бил много силен по аритметика — Ейми държеше чековата книжка и въртеше целия бюджет. Ала Мич се грижеше за изчисляването на подходящия данък й всяка година това за него бе голямо главоболие.

Погледът му попадна на колонка цифри и той се опита да ги събере, но отговорът не излизаше. После, тъй като не му беше приятна мисълта, че е чак толкова тъп, опита отново, но се получи пак същото. Изведнъж му дойде наум, че грешката може да е на самия Гроуган и Мич се залови да изучава цифрите, ала нищо не можеше да разбере.

Гроуган просто е записвал някакви си суми и някои неща бяха твърде объркани и неясни. Така би правил например човек, който току-що е убил жена си и не може да се съсредоточи, но все пак е трябвало да впише нещо, надявайки се то да мине, докато му се удаде възможност по-късно да оправи всичко.

Мич се облегна назад и се почувствува ободрен — бе открил нещо. Все пак това беше само начало. Следващата му работа беше да провери такситата и автобусите, а после да провери къща по къща. Хубавичко щеше да се поизпоти, докато направи на пух и прах алибито на Гроуган и не само докаже, че Гроуган е бил на Харт Терас по време на убийството, но и по какъв начин се е озовал там. А това нямаше да бъде лесно, тъй като по това време всички наоколо са вечеряли вкъщи и улицата е била почти пуста.

Мич взе книгата и ги събра на купчинка. Като размисли, реши да се обади на лейтенанта и да му докладва как стоят нещата. А лейтенантът просто щеше да побеснее! Всички се мотаят, всички са на погрешна следа, а Мич си седи тук и сам разплита загадката. Мич Тейлър, математик и данъчен експерт!

Но стана дори по-добре, защото вратата се отвори зад него и влезе Гроуган, придружен от униформен полицаи. Мич помисли, че полицаят придружава Гроуган до полицейското управление, а Гроуган се е отбил да събере фалшивите си книжа.

Той изглеждаше някак учуден, че заварва Мич тук, и малко се смути, като видя, че данъчните формуляри са в ръцете му.

— Какво правите с тях? — попита Гроуган. — Те са мои, дайте ми ги. — И като протегна ръце, опита се да ги грабне.

Той се оказа по-силен, отколкото очакваше Мич, ала Мич се сборичка с него и го блъсна в стената. В този момент Мич ся спомни за болното сърце на Гроуган и го прихвана да не падне. Гроуган изглеждаше уплашен — личеше, че желанието за борба го бе напуснало. Просто стоеше там, пъхтеше и се мъчеше да си поеме дъх. Когато заговори, имаше вид на победен.

— Дайте ми ги — изхриптя той. — Дайте ги...

Мич поклати глава.

— Не пипайте — каза той. — Аз зная какво смятате да направите с тях. Вие сте фалшифицирали данъчните сведения и не искате никой

да разбере това, защото тогава ще се заинтересуват какво всъщност сте вършили вчера следобед.

Гроуган нямаше какво да отговори, та Мич реши да блъфира и да види каква ще бъде реакцията.

— Ние знаем къде сте били — каза той. — Имам свидетели, които са ви видели да влизате в къщата си. Дори открихме шофьора на автобуса, той ви помни. Няма къде да мърдате, Гроуган.

Онзи се олюля и направи две крачки към един стол.

— Позволете ми да седна — каза той. — Аз съм болен човек.

— Разбира се — рече Мич. — Но ако ми кажете истината, ще ви стане много по-добре.

— Ще ви кажа — едва промълви Гроуган. — Когато дойдох тук вчера, аз се чувствах зле. Не ми се работеше, затова взех такси до къщи и се качих на горния етаж да си почина. Малко по-късно чух Кадисън да влиза, чух, че се обади по телефона на Айрийн и ѝ обясни какво прави. Те са подготвяли това — жена ми и любовникът ѝ са искали да ме убият. Аз чух всичко. Чух дори, когато ви каза, че просто смятал да си направи груба шега с Айрийн.

— Защо не извикахте? — попита Мич.

— Бях много слаб и отчаян. Просто лежах там и трябва да съм заспал. Събудиха ме гласове, а после чух писък и стенания, след това вратата се затръшна. Подир малко слязох на долния етаж и намерих Айрийн просната на пода. Беше мъртва. Прободена с нож.

— И после? — попита Мич.

— Уплаших се, че ще ме обвинят в убийство. Но смятах, че никой не ме е забелязал да влизам в къщата и бях почти сигурен, че никой не ме е видял да напушам тази кантора. Ако можех да се измъкна незабелязано и да доведа Кадисън къщи, никой дори нямаше да ме заподозре. Затова му телефонирах, като приправих гласа си, и му прошепнах да дойде бързо. Това е всичко.

— Слушайте — каза Мич. — Опитали сте се да прехвърлите вината върху Кадисън, защото вие сте я убили. Вие сте убиецът. Вие сте извършили това.

Гроуган само поклати глава и продължи да я клати така, а Мич го улови за ръката и каза:

— Добре, Гроуган. Да вървим.

Той беше почти уверен, че може да направи показанията на Гроуган на решето и да изтръгне самопризнание, но това изискваше време. А според процедурата, ако заподозреният се опъва, трябва да го заведеш в полицейското управление и да го предадеш на лейтенанта, пък нека той се оправя, както си му е редът. Той ще разполага със стенограф и двама полицаи, готови да извършат бърза проверка на всеки факт.

Двайсет минути по-късно Мич настани Гроуган в приемната и влезе да докладва на лейтенанта. При него беше Джъб Фрийман, двамата обсъждаха нещо и вдигнаха глави, сякаш Мич беше човекът, когото най-много желяеха да видят на тоя свят.

Мич заговори бързо, преди да успеят да му попречат.

— Лейтенанте — каза той, — Гроуган е отвън и иска да ви каже нещо. С алибито му... край. Аз го направих на пух и прах.

Декър се престори на глух.

— Ти си бил в магазина на Норис — рече той. — Какво е ял Гроуган там миналата нощ?

— Сандвичи с шунка и кафе.

— А някакви бонбони?

— Няма следа от такова нещо. Защо?

Декър махна с ръка.

— Кажи му, Джъб.

— Става дума за дръжката на оръжието, с което е извършено убийството — заговори Джъб. — На нея нямаше никакви отпечатъци от пръсти — избърсани са. Но намерих по нея следи от шоколадова глазура, а между острието и дървената дръжка беше попаднала частичка от малинова семчица. Следователно, който е ял...

Мич подсвирна тихо.

— Уини! — възкликна той. — Доколкото разбрах, жената на Гроуган е въртяла любов с чужд мъж. Това е бил мъжът на Уини и тя е ревнувала и мразела Айрийн Гроуган — затова непрекъснато я е следяла. А Уини всъщност няма алиби. Тя каза само, че била с децата си, когато се върнали от училище, а после мъжът ѝ се прибрал вкъщи късно, следователно е имала предостатъчно време да прекоси улицата. А когато разрязваш кейк и раздаваш парчетата на цяла сюррия дечурлига, не може да не изцапаш ръцете си. Не ще и дума. Уини е.

Мечтата му да разplete сам загадката май не се сбъдна. Все пак, ако действуваше тактично и оставеше у Гроуган впечатлението, че той, Мич, го е измъкнал от тази каша, тогава защо Гроуган да не пожелае да изкаже благодарността си, като изчисли подходящия данък на Тейлър, и то безплатно? Ето защо Мич Тейлър, човекът, който мислеше за всичко, излезе да поговори с Гроуган и да уреди тази работа.

[1] Магьосничество, прилагано главно от негрите в района на Карибско море. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.